

Posolstvo Svätého Otca Františka na 26. svetový deň chorých

Mater Ecclesiae: „Hľa, tvoj syn!... Hľa, tvoja matka!’ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe“ (Jn 19, 26 – 27)

Drahí bratia a sestry,

služba Cirkvi chorým a tým, ktorí sa o nich starajú, musí napredovať so stále novým nasadením, vo vernosti Pánovmu povereniu (porov. *Lk 9, 2 – 6; Mt 10, 1 – 8; Mk 6, 7 – 13*) a nasledujúc veľmi výrečný príklad jej Zakladateľa a Učiteľa.

Témou tohoročného Svetového dňa chorých sú slová, ktoré Ježiš, vyzdvihnutý na kríži, adresoval svojej matke Márii a Jánovi: „*Hľa, tvoj syn!... Hľa, tvoja matka!’ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe“ (Jn 19, 26 – 27)*.

1. Tieto Pánove slová hlboko osvetľujú tajomstvo kríža. Kríž neznamená beznádejnú tragédiu, ale je miestom, kde Ježiš vyjavuje svoju slávu a zanecháva svoju poslednú vôľu lásky až do krajnosti, ktorá sa stáva základným pravidlom života kresťanského spoločenstva a každého učeníka.

Ježišove slová sú v prvom rade počiatkom *materského povolania Márie voči celému ľudstvu*. Mária bude zvlášť Matkou učeníkov svojho Syna a bude sa starať o nich a o ich cestu životom. A vieme, že materská starostlivosť o syna či dcéru zahŕňa tak materiálne, ako aj duchovné stránky ich výchovy.

Pod krížom prenikne Máriinu dušu nevýslovná bolesť, no neparalyzuje ju. Naopak, keďže je Pánovou Matkou, začína pre ňu nová cesta sebadarovania. Ježiš prežíva na kríži starosť o Cirkev i o celé ľudstvo a Mária je povolaná, aby sa spolu s ním podieľala na tejto starosti. Pri opisovaní udalosti vylitia Ducha Svätého na Turíce nám *Skutky apoštolov* ukazujú, že Mária začala plniť túto svoju úlohu v ranokresťanskom spoločenstve Cirkvi. Úlohu, ktorá sa nikdy nekončí.

2. Milovaný učeník Ján tu predstavuje Cirkev, mesiášsky ľud. Ján musí *Máriu prijať za svoju Matku*. A v tomto prijatí je povolaný vziať si ju k sebe a kontemplovať v nej vzor učeníctva i materského povolania s jeho starosťami i plánmi, ktoré jej Ježiš zveril a ktoré zahŕňa rôzne starosti i plány: teda Matku, ktorá miluje a plodí deti, schopné milovať podľa Ježišovho prikázania. Preto sa Máriino materské povolanie; povolanie starať sa o svoje deti, prenáša na Jána i na celú Cirkev. Do Máriinho materského povolania sa zapája celé spoločenstvo učeníkov.

3. Ján – ako učeník, ktorý prežíval všetko spolu s Ježišom – vie, že Učiteľ chce *priviesť na stretnutie s Otcom všetkých ľudí*. On môže dosvedčiť, že Ježiš sa stretol s mnohými chorými na duchu, pretože boli plní pýchy (porov. *Jn 8, 31 – 39*), a tiež s chorými na

tele (porov. Jn 5, 6). Všetkým priniesol milosrdenstvo a odpustenie, a chorým aj fyzické uzdravenie, znak plnosti života v Božom kráľovstve, kde bude každá slza osušená. Tak ako Mária aj učeníci sú povolaní starať sa jedni o druhých, no nielen to. Vedia, že Ježišovo Srdce je otvorené pre všetkých bez výnimky. A všetkým sa má ohlasovať evanjelium Božieho kráľovstva a všetkým núdzným majú kresťania prejavovať bratskú lásku, jednoducho preto, že sú ľuďmi, Božími deťmi.

4. *Materské povolanie Cirkvi voči núdzným a chorým* sa v jej dvetisícročnej histórii uskutočňuje prostredníctvom mnohých iniciatív v prospech chorých. Na tieto dejiny obetavej starostlivosti nesmieme zabúdať. Pokračujú na celom svete aj v dnešnej dobe. V krajinách, kde existuje systém verejnej zdravotnej starostlivosti, sa práca katolíckych kongregácií, diecéz a ich nemocníc okrem poskytovania kvalitnej lekárskej starostlivosti sústreďuje na to, aby v centre terapeutického procesu bola ľudská osoba a aby vedecký výskum rešpektoval život a kresťanské morálne hodnoty. V krajinách, kde je systém zdravotnej starostlivosti nedostatočný alebo neexistuje, pracuje Cirkev na tom, aby poskytla ľuďom – nakoľko je to možné – zdravotnú starostlivosť, a tak sa znížila detská úmrtnosť a premohli niektoré veľmi rozšírené choroby. Všade sa snaží starať o chorých, aj keď ich nedokáže vyliečiť. Obraz Cirkvi ako „poľnej nemocnice“, ktorá prijíma všetkých, čo sú zranení životom; je veľmi konkrétnou realitou, pretože v niektorých častiach sveta poskytujú pre obyvateľstvo nevyhnutné ošetrovanie len misijné a diecézne nemocnice.

5. *Pripomínanie si dlhých dejín v službe chorým* je pre kresťanské spoločenstvá a zvlášť pre tie, ktoré túto službu vykonávajú i dnes, dôvodom radosti. Do minulosti však treba hľadieť najmä preto, aby sme sa ňou obohatili. Máme si brať príklad z obetavosti mnohých zakladateľov inštitútov, ktorí slúžili chorým až po úplné sebaobetovanie; z kreatívnosti inšpirovanej láskou, ktorou sa po stáročia vyznačovali mnohé iniciatívy; z úsilia vedeckého výskumu ponúknuť chorým nové a dôveryhodné liečebné postupy. Toto dedičstvo minulosti nám pomáha dobre si napláňovať budúcnosť: napríklad chrániť katolícke nemocnice pred rizikom, že podľahnú „firemnej mentalite“, ktorá sa v celom svete usiluje o to, aby sa starostlivosť o zdravie stala obchodným artiklom, čo povedie k vyradeniu chudobných z nej. Organizačná rozumnosť a láska si naviac vyžadujú, aby bol chorý rešpektovaný ako osoba s vlastnou dôstojnosťou a aby bol vždy centrom liečebného procesu. Tieto usmernenia si majú osvojiť aj kresťania pôsobiaci vo verejných štruktúrach, ktorí sú povolaní vo svojej službe pozitívne svedčiť o evanjeliu.

6. Ježiš zanechal Cirkvi ako dar svoju *uzdravujúcu moc*: „A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi“ (Mk 16, 17 – 18). V *Skutkoch apoštolov* sa dočítame o uzdraveniach,

ktoré sa udiali prostredníctvom Petra (porov. Sk 3, 4 – 8) a Pavla (porov. Sk 14, 8 – 11). Táto úloha Cirkvi je odpoveďou na Ježišov dar, lebo vie, že má hľadiť na chudobných rovnakým pohľadom plným nežnosti a súcitu, ako jej Pán. Pastорácia v zdravotníctve je a stále bude nevyhnutnou a základnou úlohou, ktorú treba vždy prežívať s novým nasadením, počnúc farskými spoločenstvami, až po tie najkvalitnejšie zdravotnícke centrá. Nesmieme však zabudnúť ani na nežnú lásku a vytrvalosť, s ktorou sa mnohé rodiny starajú o svoje deti; rodičov či iných príbuzných, ktorí sú chronicky chorí alebo majú vážne postihnutie. Ošetrovanie chorých v rodinách je mimoriadnym svedectvom lásky k človeku a treba ho podporovať náležitým uznaním i adekvátnymi politickými opatreniami. Lekári a sestričky, kňazi, zasvätené osoby a dobrovoľníci, rodinní príslušníci a všetci, čo sú zapojení do starostlivosti o chorých, sa teda podieľajú na tomto poslaní Cirkvi. Ide o spoločne nesenú zodpovednosť, ktorá obohacuje hodnotu dennej služby každého zo zúčastnených.

7. Márii, láskyplnej Matke, chceme zveriť všetkých chorých na tele i na duši, aby ich posilnila v nádeji. Prosme ju, aby nám pomohla naučiť sa prijímať našich chorých bratov a sestry. Cirkev vie, že potrebuje osobitnú milosť, aby dokázala plniť svoju evanjeliovú službu starostlivosti o chorých. Nech nás teda modlitba k Pánovej Matke spojí v naliehavej prosbe, aby každý člen Cirkvi s láskou prežíval svoje povolanie v službe životu a zdraviu. Panna Mária nech oroduje za tento 26. svetový deň chorých; nech pomáha chorým prežívať ich utrpenie v spoločenstve s Pánom Ježišom a nech pomáha aj tým, čo sa o nich starajú.

Všetkým chorým, zdravotníckym pracovníkom i dobrovoľníkom zo srdca udeľujem apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 26. novembra 2017, na slávnosť Krista Kráľa vesmíru

František

Preklad z talianskeho originálu: Mária Spišiaková, lektoroval: Ivan Šulík, jazyková redakcia: Marian Veselý.

Text prevzatý z webovej stránky Konferencie biskupov Slovenska – www.kbs.sk
